

Като опознаемъ веднѣжъ това, смѣло да из-
врьлимъ и *скептицизмъ* и *кынизъмъ*, и всички оныѣ
философии, кои-то унижяватъ чловѣка, и да ся
зарочимъ да вѣрваме въ истинѣ-тѣ, въ хубость-тѣ
и въ добринѣ-тѣ. Нѣ за да вѣрваме, трѣбова да
рachimъ да вѣрваме, трѣбова жежко да обычяме
истинѣ-тѣ. Една таква обычъ само може да укрѣпи
душѣ-тѣ, а кой-то иска да потънва въ омышель,
той ѣ разслабява.

Заедно съ тѣжъ вѣрѣ во всички-ты добры
начяла, зарочи ся и самъ си да бѣдешъ вынѣгы
живѣ образѣ на истинѣ-тѣ во всички-ты си думы,
во всички-ты си дѣла.

Свѣсть-та на чловѣка не намира успокоеніе,
освѣнь въ еднѣ-тѣ истинѣ; лѣжець-тѣ, ако и
да остане лѣжѣ-та му потаена, носи въ себе си
мѣкѣ-тѣ: той освѣшта, че е прѣстѣпилъ еднѣ
длѣжность, и ся е унизилъ. Зе да не поемешъ
гнусенѣ навѣкъ да лѣжешъ, нѣма друго срѣдство,
освѣнь да ся закаешъ никогы да не лѣжешъ. Ако
ли прѣстѣпишь веднѣжъ тѣжъ зарокѣ, то ништо
вече нѣма да тя удръжи за да не излѣжешъ и
вторы и десяты пѣть, а най напоконѣ всѣкогы.
Ето какѣ толкосъ хора безѣ да ся сѣтъжъ малко
помалку приемѣтъ гнусенѣ навѣкъ да ся причинѣтъ,
да надавѣтъ и дори да клеветѣтъ.